

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55311-03-16 יוז גלבוע נ' ויל ואח'

לפני כבוד השופט נמרוד אשכול

התובעת: טל יוז גלבוע
ע"י ב"כ עוה"ד יהונתן רבינוביץ.

נגד

הנתבע: עמרי ווייל
ע"י ב"כ עוה"ד אור ירקוני.

פסק דין

המחלוקת בין הצדדים

1. בפני תביעה כספית - נזיקית על סך 300,000 ₪ בשל פרסומי דיבה לכאורה שהופנו כלפי התובעת על ידי הנתבע. התובעת היא אחת הפעילות הטבעוניות המוכרות בישראל לזכויות בעלי חיים ומייסדת תנועת "החזית לשחרור בעלי החיים", תנועה אשר חרטה על דגלה פעילות אקטיביסטית הסברתית על מנת לשכנע את הציבור להפסיק לצרוך מזון העשוי מבעלי החיים. התובעת- ידוענית הן בזכות פעילותה הציבורית כאמור לעיל והן לאחר שזכתה במקום הראשון בתכנית טלוויזיה פופולארית. הנתבע- בעלים ומנהל דף הפייסבוק ששמו: **"קרניבורים עם חיוך על השפתיים"** (להלן: **"הדף"** ו/ו **"העמוד"**). הנתבע, שוחט בהכשרתו, דוגל כהצהרתו בדיאטה פליאוליתית המבוססת על צריכת מזון מן החי. הנתבע מעיד על עצמו כי אינו דוגל באלימות ומאמין בכוחם של ההומור והסאטירה ככלי לשינוי, דו שיח והרגעת הרוחות. לעמדתו הדף הוקם ומנוהל על מנת להוות מפגש לאוכלי בשר והעברת ביקורת מבודחת כנגד האג'נדה של "אקטיביזם טבעוני".

2. עניינה של תביעה זו בארבעה פרסומים שפורסמו בדף במועדים הרלוונטיים כמפורט בכתב התביעה. מדובר בתמונות עם כיתוב לצדן, כפי שיוצג להלן. לטענת התובעת פרסומים אלו הינם פרסומי דיבה מבזים שנעשו על מנת לפגוע בתובעת ולהפיק רווח כלכלי. התובעת טוענת כי פרסומים אלו מהווים לשון הרע כהגדרתו בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה - 1965 (להלן: **"החוק"** ו/או **"חוק איסור לשון הרע"**) ויש לחייב הנתבע לשלם הפיצוי הסטטוטורי המקסימלי הקבוע בחוק לגבי כל פרסום. בנוסף תובעת פיצוי מכוח סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א - 1981 (להלן: **"חוק הגנת הפרטיות"**) ובשים לב לסעיפים (4) ו-(6) לחוק זה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55311-03-16 יוז גלבוט נ' ויל ואח'

3. הנתבע טוען שמדובר בביקורת לגיטימית על פעילותה האקטיבית של התובעת וזאת באמצעות הומור וסאטירה. לעמדתו תביעת התובעת היא תביעת השתקה. העמוד מציין כי מדובר בדף סאטירי והיתולי. התובעת מפרסמת ומגיבה רבות בעמוד. הפרסומים הם ביקורת ציבורית מותרת ואינם מהווים "לשון הרע" כהגדרתו בחוק. חופש הביטוי מאפשר ביקורת שכזו והתובעת וחבריה אינם חסינים מביקורת. הנתבע הכחיש את התביעה בכללותה ואת רכיביה בפרט וזאת כמפורט בכתב ההגנה וטען שנטל ההוכחה בנסיבות העניין על התובעת.
4. למותר לציין כי התביעה הופנתה תחילה כלפי הנתבע הנוכחי וכלפי הנתבע ברק הררי. ביום 22.5.2016 ניתן פסק דין המאשר את הסכמת הצדדים ומורה על דחיית התביעה ביחס לנתבע 2, קרי: ברק הררי.

תקציר טענות הצדדים

טענות התובעת

5. על פי המבחן האובייקטיבי, ארבעת הפרסומים מושא התביעה, שפורסמו בדף המנוהל על ידי הנתבע, הם פרסומים שביזו והשפילו את התובעת ופגעו בשמה הטוב.
6. בפרסום הראשון, מיום 11.3.2016, פרסם התובע קצבייה מנתניה, והתובעת נראית בפרסום כמי שהשתילו את ראשה על גופם של שני גברים אשר כל אחד מהם מחזיק נתח בשר. הפרסום הנ"ל סחף תגובות רבות, שבין היתר הופנו לצורתה החיצונית של התובעת וזאת כאשר הנתבע ידע שהתובעת היא פעילה טבעונית אקטיביסטית והתגובות לפרסום נובעות מההיכרות של האנשים עמה.
7. בפרסום השני, מיום 17.3.2016, פורסם פוסט שבו הושתלה תמונת התובעת יושבת ליד פרה, ובראש הפוסט צוין: **"והמבין יבין"**, **"טבעונים שזועקים כשרפתנים מזריעים בהמות"** ובתחתית: **"איפה הייתם כשערן עשה את זה?"** גם פוסט זה גרף תגובות משפילות ומבזות הקשורות לכך שהטבעונים בכלל, והתובעת בפרט, מלינים על הפרוצדורה הנוהגת במשקים כלפי פרות בהזרעתן בכוח והנתבע יצר זיקה בין הליך התעברות זה לבין התעברות התובעת ע"י אב ילדיה תוך רמיזה שהתובעת בהמה.
8. בפרסום השלישי, מיום 8.1.2015, נעשה שימוש בתמונת בתה הקטינה של התובעת, אשר צולמה על ידי האחרונה, כשהיא מחבקת עגל, הנתבע עיוות את התמונה ושתל בסמוך לפיו של העגל מלל היוצא מפיו: **"עזבי אותי טבעונית משוועת! לכי לחבק עצים!"**, יש בפרסום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55311-03-16 יוז גלבוט נ' ויל ואח'

זה ניצול ציני ומחפיר בבתה הקטינה של התובעת על מנת לבזותה ובדרך זו לפגוע גם בתובעת גופה.

9. בפרסום הרביעי, מיום 30.12.2015, פרסם הנתבע פוסט בדמות סרטון אנימציה תוך שכינה אותו: **"אשה על האש"**, בפוסט נראית גופת אישה ערומה כשהיא קשורה משופדת על גבי שיפוד מסתובב מעל מדורה, ותמונת פניה של התובעת הושתלה על פניה של האישה. התגובות לפרסום הנ"ל היו משפילות ומבזות המתייחסות לגוף האישה.

10. התובעת טענה כי כלל הפרסומים מהווים לשון הרע כהגדרתה בחוק איסור לשון הרע, וכן פגיעה בפרטיות כהגדרתה בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות כיוון שמדובר בפרסומים ברבים בנסיבות שבהן ניתן לראות בבירור שהם ביזו והשפילו את התובעת ולא רק היו עלולים להשפילה או לבזותה (כהגדרת החוק). כמו כן מאופי הפרסומים של בית העסק למכירת בשר, ניכר כי הפרסום היה לשם הפקת רווח כספי בפרשנות המרחיבה של המילה הכוללת הפקת תועלת מהשימוש ולא דווקא במובן הצר [ראה ת"א (שלום תל אביב) 32631/07 גל ליאת, גלינוס לילי נ' אמריקנה אינס ישראל בע"מ (פורסם בנבו)].

טענות הנתבע

11. התובעת העידה בעצמה על כך שהיא דמות ציבורית, ידוענית, אקטיביסטית העומדת בראש תנועות וארגונים שונים (סעיפים 3-4 לכתב התביעה). אותם ארגונים מטיפים לפעילות בלתי חוקית תוך הכפשה וליבוי שנאה כלפי קבוצות אוכלוסייה האוכלת מזון מן החי. הלכה פסוקה היא שזהות הנפגע בתביעת דיבה משפיעה על נטל השכנוע, במובן זה שכאשר התובע הוא דמות ציבורית או שהיא דמות שבחרה לעסוק בעניינים במרכז הדיון הציבורי, גדל המשקל שיש ליתן לערך חופש הביטוי על חשבון הפחתת המשקל שיש ליתן לערך כבודו של התובעת.

12. הפרסומים פורסמו במסגרת עמוד פייסבוק לביקורת ציבורית סאטירית על פעולותיהם של הטבעוניים. מטרת הקמת העמוד הייתה הקמת פלטפורמה פתוחה בו הבעת ביקורת שכזו תהיה לגיטימית, נטולת הפחדות ופעולות השתקה. בתקנון העמוד הפתוח לכולי עלמא, ואשר קריאתו מהווה תנאי להצטרפות (צורף כנספח "ב" לכתב ההגנה), מוגדרת מטרת העמוד והיא להציג ביקורת סאטירית כנגד פעולות של טבעוניים. בתקנון ציון, בין היתר: **"לדף ולתומכים בו הזכות להגיב באופן היתולי ותוקפני כלפי טבעוניים ושולחיהם המגיבים בו ולא תהיה לאחרונים עילת תביעה בגין לשון הרע כלפי הנהלת הדף /או התומכים בדף..."** משכנסה התובעת לעמוד והביעה את עמדתה בשנת 2015 (ראה נספח "ג" לכתב ההגנה) קיבלה על עצמה את התקנון ועל כן היא מנועה מלטעון טענות בדבר פגיעה בשמה הטוב.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55311-03-16 יוז גלבוט נ' ויל ואח'

13. התובעת ופעיליה עוסקים בליקוט חומרים לתביעה ושמו להם למטרה להשתמש בבית המשפט ככלי לסתימת פיות בדיון הציבורי הגועש בדבר "האקטיביזם הטבעוני" (ראה נספח "ד" לכתב ההגנה), יש בכך חשש מפני שימוש לרעה בתביעות לשון הרע בכל הנוגע להתרעת אנשים מפני מתיחת ביקורת על אנשי ציבור או תאגידי עסקים [ראה ע"א 7426/14 פלונית נ' עו"ד אורי דניאל (פורסם בנבו)].

14. טענה נוספת של הנתבע מתייחסת להיעדר יריבות בכך שהתובעת מפנה את האשם לפגיעה בשמה הטוב כלפי פרסומי הנתבע בלבד, אך בפועל מרכזת טיעוניה בדבר תגובות הגולשים לפרסומים כפוגעים בשמה וזאת על אף שבתצהירה ציינה כי היא לא תובעת בגין תגובות אלו. לעניין זה ציין הנתבע כי אין לו אחריות לדברי המגיבים וכי התובעת לא פנתה אליו להסרת איזה מהפרסומים.

15. התובעת טענה להרגשת פגיעה סובייקטיבית אך לא הציגה את הפרסומים בראי אובייקטיבי של האדם הסביר, על אף שזה המבחן לקיומה של לשון הרע תוך בחינת ההקשר במסגרתו נאמרו הדברים הנטענים. במסגרת הפרסום הראשון- בעיני האדם הסביר פרשנות הפרסום הינה הבנה מוחלטת כי מדובר בפרסום הומוריסטי וכי מדובר בפוטומנטאז' סאטירי. במסגרת הפרסום השני- אין בפרסום זה לשון הרע אלא לכל היותר ביקורת סאטירית על עמדתה בעניין הזרעת בהמות. כמו כן הבהיר הנתבע כי בכל מקרה עומדת לו הגנת תום הלב הן לעניין אמת בפרסום והן לעניין הבעת דעה. במסגרת הפרסום השלישי- דמותה כלל לא מופיעה, אלא תמונת בתה. התובעת משתמשת בתמונות בנותיה (מוציגים נ/6-8). במסגרת הפרסום הרביעי- התובעת לא מזוהה בפרסום כיוון שבכוונה תחילה הסוותה את פניה כדי שלא יזהו אותה, לכן הפרסום אינו עומד ולו בשלב הראשון של בחינת פרסום לשון הרע שכן בלתי ניתן לקשרו לתובעת וממילא שאינו עומד גם בשלבים הנוספים.

16. לטענת התובעת בנוגע לפגיעה בפרטיות, טען הנתבע כי כלל התמונות שפורסמו הינן פומביות בהן משתמשת התובעת בעצמה וניתן להגיע לתמונות אלה באמצעות המרשתת מחיפוש פשוט. גם אם ביהמ"ש יקבע כי הפרסום מהווה פגיעה בפרטיות הרי שעומדות לנתבע ההגנות המנויות בסעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות מאחר ועומדות לו ההגנות המנויות בסעיף 13 ו-15 לחוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55311-03-16 יוז גלבוט נ' ויל ואח'

דיון והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

17. עסקינן בסעיפים 1-2 לחוק איסור לשון הרע, כהאי ליסנא :

1" לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדס ;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו ;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו ;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו ; בסעיף זה "אדם" – יחיד או תאגיד ; "מוגבלות" – לקות פיסית, נפשית או שכלית, לרבות קוגניטיבית, קבועה או זמנית.

2. (א) פרסום, לעניין לשון הרע – בין העל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור,

דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.

(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות :

- (1) אם הייתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע ;
- (2) אם הייתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת הנפגע.

בכל הנוגע לסעיף 2 לחוק אין חולק שמדובר בפרסום כהגדרתו בחוק שהיה מיועד לאדם "זולת הנפגע". יש לבחון האם התקיימו יסודות סעיף 1 לחוק, קרי : הפרסום עלול היה לפגוע או לבזות את האדם מושא הפרסום וכן, במידת הצורך, האם ישנן הגנות הקבועות בסעיפים 14 ו-15 לחוק.

18. בתיק נשמעו עדויותיהם של התובעת, הנתבע וכן עדותו של ברק הררי אשר התביעה נגדו נדחתה בהסכמת הצדדים. עדויות הצדדים אשר פורטו בהרחבה פחות רלוונטיות מכיוון שאין להכריע בשאלת מהימנותם של העדים, אלא בשאלה המשפטית האם הפרסומים עולים לכדי לשון הרע כהגדרתו בחוק. בית המשפט אינו מכריע בין תפיסות עולם של הצדדים המתדיינים לפניו אלא נדרש להכריע במחלוקות בתיק דנא בהתאם ללשון החוק ולאור הפסיקה הרלוונטית בנושא.

19. כאמור התביעה נסובה סביב ארבעה פרסומים שפרסם הנתבע בדף הפייסבוק : "קרניבורים עם חייוך על השפתיים" כמפורט בכתב התביעה. ממארג הראיות המונחות בפני, ניכר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55311-03-16 יוז גלבוט נ' ויל ואח'

שהפרסומים אכן פורסמו על ידי הנתבע ואין הוא מכחיש זאת: "עסקינן בתובענה קנטרנית שהוגשה על ידי התובעת בגין 4 פרסומים אשר פורסמו על ידי הנתבע במסגרת עמוד פייסבוק סאטידי..." (ראה סעיף 2 לסיכומי הנתבע). הנתבע טען להגנתו, כי הפרסומים אינם בגדר לשון הרע ואינם מהווים פגיעה בפרטיותה של התובעת.

20. בראשית הדברים יצוין כי התובעת היא טבעונית המוכרת בציבור. התובעת נמנית עם מקימות תנועת "החזית לשחרור בעלי חיים" אשר חרטה על דגלה פעילות אקטיביסטית – הסברתית על מנת לשכנע את הציבור להפסיק לצרוך מזון העשוי מבעלי חיים. התובעת ידוענית וזאת גם לאחר שזכתה במקום הראשון בתכנית הטלוויזיה "האח הגדול". התובעת אחת הפעילות הטבעוניות המוכרות בישראל לזכויות בעלי החיים (ראה לעניין זה סעיפים 1-6 לכתב התביעה). כן ראה עדות התובעת המאשרת את היותה דמות ציבורית החשופה לביקורת (בעמוד 80, שורות 8-13):

"ש. עולה מהחקירה ומהראיות שצרפת עד עכשיו שאת מפורסמת מאוד, עולה שאת דוגלת בביצוע של פעולות בלתי חוקיות לפעמים, עולה שאת ראש בארגונים שונים או תנועות שונות קירות שקופים והחזית לשחרור בעלי חיים ומקדמת בעזרתם את האג'נדה, את חושבת שבמעמד הזה את לא נתונה לביקורת?
ת. אני בטוחה שאני נתונה לביקורת, שנים אני נתונה לביקורת. יחד עם זאת יש גבולות שאני לא רוצה שיחצו אותם, ההסתה לאלמות, הפוסטים האין סופיים במשך שש שנים..."

21. הלכה היא ש"כאשר בית המשפט נתקל בקושי פרשני, עליו להעדיף את הפרשנות שלפיה הביטוי איננו לשון הרע. אולם בכך אין די. בשלב שני יש לברר אם משמעותו של הביטוי מקימה חבות בגין עוולת לשון הרע. שיקול חשוב נוסף שיש לשקול במסגרת זו הוא זהות הנפגע מן הביטוי, וביתר דיוק, היותו איש ציבור, דמות ציבורית או אדם פרטי." [ראה ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' לוני הרציקוביץ' (להלן "הלכת הרציקוביץ'")].

כן ראה לעניין זה ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא, פ"ד מג(3) 840, 863: "...גופים ואנשים, הנושאים במשרות ציבוריות או בתפקידים שלציבור עניין בהם, נוטלים על עצמם מעצם מעמדם ותפקידם סיכונים הקשורים בהתנכלות לשמם הטוב. כמובן, אין בכך כדי להצדיק פגיעה בשמם הטוב, שהוא היקר בנכסיהם, אך יש בכך כדי להחליש את המשקל שיש ליתן לשיקול זה ביחס לחופש הביטוי."

22. כשם שהתובעת עומדת בראש ארגונים ותנועות על מנת להפיץ את האידיאולוגיה שלה, עומד הנתבע מנגד ומפרסם בדף הפייסבוק, שייסד במיוחד לשם כך, ביקורת ציבורית סאטירית לגבי פעולות אלו המעודדת אכילת מזון העשוי מבעלי החיים. הנתבע טען כי דף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55311-03-16 יוז גלבוט נ' ויל ואח'

הפייסבוק מהווה פלטפורמה להעביר את דעותיו באופן פתוח בו הבעת ביקורת מסוג זה תהיה לגיטימית ונטולת הפחדות ופעולות השתקה.

23. מהמידע הכתוב בעמוד הפייסבוק (אשר צורף כנספח "ב" לכתב ההגנה), עולה כי: **"מטרתו של דף זה היא להגחך טבעונים מטיפים אלו ולהוות נקודת מפגש לאוכלי בשר באשר הם."** כן צוין שם: **"לדף ולתומכים בו הזכות להגיב באופן היתולי ותוקפני כלפי טבעונים ושלוחיהם המגיבים בו ולא תהיה לאחרונים עילת תביעה בגין לשון הרע כלפי הנהלת הדף ו/או התומכים בדף בגין תגובות נגד או כל פרסום אחר לגבי הערות בדף ו/או בכלל. הערות, תגובות ופרסומים של הדף ותומכיו הן בחזקת דברי היתול ותו לא."** וכך: **"לעניין זה יובהר כי כל המגיב ו/או המפרסם בדף ו/או השולח חומר לדף פרסום מוותר על כל זכות תביעה שהיא כלפי הנהלת הדף בגין ציטוט מלא או חלקי, תגובת נגד או פרסום נגדי מטעם הנהלת הדף קרניבורים עם חיוך על השפתיים"**.

24. מהאמור לעיל ניתן ללמוד כי אופי הדף אכן סאטירי ובתקנון הימנו מצוינת המניעה מהגשת תביעות אודות הפרסומים העולים ממנו. כמו כן מעדותה של התובעת עולה כי היא הגיבה בדף, ועל פניו ונוכח המידע המצוי בו: **"היא מוותרת על כל זכות תביעה שהיא כלפי הנהלת הדף בגין ציטוט מלא או חלקי, תגובת נגד או פרסום נגדי מטעם הנהלת הדף..."** (עמוד 75, שורות 31-32)

25. יחד עם זאת, כאשר פרסום משפיל או מבזה אדם יש לבדוק את הפרסום גופו ולבחון האם הוא אכן גובל בלשון הרע. המבחן לקיומה של לשון הרע הוא מבחן אובייקטיבי בהתאם למונח שייחס לו האדם הסביר [ראה דברי השופט שמגר (כתוארו אז) בע"א 723/74 הוצאת עתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא(2) 287, 300 (1977); ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני (פורסם בנבו); ע"א 334/89 מיכאלי נ' אלמוג (פורסם בנבו)] המבחן האובייקטיבי מבוסס על בדיקת משמעות הביטוי בעיני הקורא הסביר, תוך בחינת ההקשר הכולל במסגרתו נאמרו הדברים הנטענים להיות לשון הרע [ראה ע"א 1104/00 אפל נ' חסון (פורסם בנבו)]. על כן, ייבחן כל פרסום לגופו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55311-03-16 יוז גלבוט נ' ויל ואח'

26. הפרסום הראשון פורסם ביום 11.3.2016 וזהו תוכנו:

שבת שלום עם נתחים משויישים מאחלים לכם אנהם וכמוכן י.מ גבראל - קצביה
(המסגר 14, נתניה, כשר) קצביית הבית שלנו עמם אנו משתפים פעולה

בפרסום נראית התובעת כמי שהשתילו את ראשה בגוף של שני גברים. התובעת ציינה ביחס לפרסום זה בעדותה: **"הפרסום הזה הוא אחד המבזים שנתקלתי בהם... מבזה וחצוף ונוגד את כל מה שאני מאמינה בו, אני אישיות ציבורית. לא משתמשים בפנים שלי כפרסומת."** (עמוד 64, שורה 16). הנתבע טען כי ברור שמדובר בפוטומונטאז' סאטירי ובהתייחס לטענת התובעת שהפרסום נוגד את מה שהיא מאמינה בו, ניתן לראות בנספח "ג" לתצהירו של ברק הררי שהיא בעצמה משתמשת בפגרי בעלי חיים על מנת לזעזע ולהעביר עמדתה.

27. בהלכת הרציקוביץ' ישנה התייחסות לביקורת סאטירית כך: **"מבחינה פרשנית המשקל של חופש הביטוי מתחזק כאשר עסקינן בביטוי כגון ביקורת, סאטירה, פרודיה, טור דעות, שמטרתו בעיקר לעורר ויכוח ציבורי, אך הוא חף מיומרה להציג אמת עובדתית. כאשר מדובר בהבעת דעה מסוג זה, הגבלת חופש הביטוי פוגעת בצורה קשה בקיומו של "שוק רעיונות" חופשי, בצורך להגשמה עצמית ובלב לבו של השיח הדמוקרטי. סאטירה, לשם הדוגמה, בהיותה צורת ביטוי בוטה ועוקצנית, נועדה לעורר פרובוקציה, להתריס ולעתים אף להתסיס על-מנת ליצור דיון ציבורי לעניין הבעת עמדה תקיפה: ע"א 7/79 הוצאת ספרים "החיים" נ' רשות השידור [12]; ע"א 723/74 הנ"ל [10]. מטבע הדברים, סאטירה נוקטת לשון הגזמה ונעזרת באמצעים אמנותיים, כגון משל, אלגוריה ומטאפורות בוטות (ראו לעניין קריקטורה [37] Beutel v. Ross (2001)). החשש לפגיעה בשמו הטוב של אדם נחלש במידת מה, כיוון שהקורא הסביר מבין שייחוס תכונות נובע מהתרשמות של המפרסם ואינו אבסולוטי."**

28. הלכת הרציקוביץ' מכתיבה מספר שלבים לבחינת לשון הרע בפרסום כדלקמן:

א. בשלב הראשון, יש לפרש את הביטוי באופן אובייקטיבי של האדם הסביר. בע"א 3322/16 איי די איי חברה לביטוח בע"מ נ' לשכת סוכני ביטוח בישראל (פורסם בבנו) (להלן "הלכת איי די איי") הוגדרה אמת המידה המשמשת לצורך קביעה אם פרסום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55311-03-16 יוז גלבוט נ' ויל ואח'

מהווה "לשון הרע" כך שהיא "אמת-מידה אובייקטיבית של הקורא, השומע או הצופה הסביר... הפעלת אמת-מידה אובייקטיבית עשויה להשליך על סיווג הפרסום באופנים שונים: פעמים שהפעלת אמת-מידה אובייקטיבית תוביל להרחבת תחולתה של העוולה, ופעמים שתביא להצרתה. כך, ייתכנו פרסומים שמוכנסים "היבש" אינו מהווה לשון הרע, אולם המשמעות העולה מבין השיטין היא ההופכת את הפרסום ללשון הרע... מנגד, ייתכנו פרסומים שיגרמו פגיעה אישית לאדם מושא הפרסום, אולם בניגוד לתחושתו הסובייקטיבית של הנפגע, הקורא/המאזין/הצופה הסביר יסבור כי הפרסום אינו מבזה כלל, ועל כן הפרסום לא ייכנס כלל תחת הגדרת "לשון הרע" – מדובר בתמונה סאטירית בה השתילו את ראשה של התובעת על גופם של שני גברים, הפרסום נעשה בעמוד סאטירי של אנשים המעודדים אכילת מזון העשוי מבעלי החיים ולכן על פי הלכת איי די איי הפעלת אמת מידה אובייקטיבית תוביל להצרתה של תחולת העוולה.

ב. בשלב השני, יש לברר האם מדובר בביטוי שהחוק מטיל חבות בגינו בהתאם לסעיפים 1-2 לחוק איסור לשון הרע – מבחינה אובייקטיבית לא נראה כי הפרסום עולה בגדר לשון הרע מעצם היותו סאטירי, אך גם אם נלך לשיטתה של התובעת שהפרסום אכן מהווה לשון הרע בהתאם לסעיפים 1-2 לחוק, מתברר כי לנתבע עומדת הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15(4), שבעיקרה הגנה על פרסום המהווה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בקשר לעניין ציבורי, או על מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות.

29. הפרסום שלעיל מהווה הבעת דעה על התנהגות התובעת בקשר לנושא הטבעות אותו היא מקדמת ועל פעולותיה ומעשיה הנובעות ממנו. ברור על פניו שמדובר בפוטומונטאז' שנעשה ביד גסה: תמונתה של התובעת הושתלה על גופם של שני קצבים ואין בכך משום פרסומת לבית העסק. נראה על פניו שמדובר בסאטירה ולא תמונה אמיתית של התובעת ו/או תמונה שבה לפגוע ו/או לייחס לתובעת תכונות פיזיות כאלו ו/או אחרות.

התובעת טענה שהחזקת נתח בשר, כמתואר בתמונה, פוגעת בה ומבזה אותה: "יש הרבה דברים שהפריעו לי בפרסום הזה כמוכּן שהנחיר ביותו שאני מחזיקה איבר כרות של בעל חיים דבר שנוגד את השקפותי" (עמוד 65, שורות 4-5). כאשר התעמתה מול הטענה לפיה הנתבעת עצמה, בפרסומים שהוצגו מטעמה, הציגה נתחי בשר בצורה זו או אחרת, העידה: "אתה משווה בין בעל חיים מת מהתעשייה ממשוה שאנשים מכנים אוכל..." (עמוד 65, שורה 21).

אין בפרסום משום קביעה עובדתית כלשהי כנטען על ידי התובעת. ייתכן שבאופן סובייקטיבי נפגעה התובעת מפרסום זה אך, כאמור לעיל, זה אינו המבחן הרלוונטי. יש בפרסום ביטוי באמצעות סאטירה/ הומור, כנגד עמדתה של התובעת בעניין צריכת בשר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55311-03-16 יוז גלבוט נ' ויל ואח'

אין המדובר בפרסום מבזה אלא הבעת דעה בנושא ציבורי שבמחלוקת [ראה ד"נ 9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' הוצאת עיתון הארץ (פורסם בנבו)]. זו שיח כזה, שעיקרו הבעת דעות מנוגדות על נושא ציבורי שבמחלוקת, עומד במסגרת חופש הביטוי ואין בו, בשים לב למבחנים ולקריטריונים שצוינו לעיל, משום לשון הרע.

30. הפרסום השני פורסם ביום 17.3.2016 וזהו תוכנו:

בפרסום נראית התובעת בתנוחת ישיבה בצמוד לפרה ובראש הפוסט צוין: "והמבין יבין". לטענת התובעת מדובר בפוסט משפיל ומבזה בו נכתב על ידי הנתבע כי היות והטבעונים בכלל, והתובעת בפרט, מלינים על הפרוצדורה הנוהגת במשקים כלפי פרות בהזרעתן בכוח, יצר הנתבע זיקה בין הליך התעברות זה להליך התעברותה של התובעת ע"י אב ילדותיה. הנתבע טען בהתייחס לפרסום זה, כי הפרסום ביקורתי כנגד עמדת טבעונים הקיצוניים הטוענים כי הזרעת פרה, פעולה הנעשית בפיקוח, שקולה ל-"אונס" שעוברת אישה (טענתם ניכרת בפרסומיה המופיעים בנספח "ב" לתצהירו של ברק הררי). הנתבע התקומם מהשוואה זו של הטבעוניים ופרסם סאטירה המקישה מאותה השוואה ומשליכה על התובעת.

31. בכל הנוגע לטענת התובעת: "מי שפרסם התמונה נכנס לחיים שלי האישיים וגם מכנה אותי בהמה" (עמוד 66, שורות 21-22). התברר, כי מקור התמונה הוא בפרסום שהציגה התובעת עצמה: "שמתי שבוע כפילים בפייסבוק והרבה מאוד אנשים שמים תמונות של אנשים מפורסמים שדומים להם אני לא צריכה את זה כי אני מפורסמת בעצמי. שמתי תמונה של פרה מקיבוץ גנוסר שם הם קוראים לפרות בשמות" (עמוד 66, שורות 30-31). עוד העידה התובעת: "שאומרים לי בהמה מכיוון שעדיין בעלי חיים נחשבים כגנאי, אין לי ספק שהמטרה הייתה פה להשפיל" (עמוד 67, שורות 1-4).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55311-03-16 יוז גלבוט נ' ויל ואח'

32. עיון בפרסום מלמד, שהמסר העיקרי בו הוא המחלוקת בכל הנוגע לסוגיית ההתעברות הטבעית ו/או ההזרעה באנלוגיה בין פרות לבני אדם והשימוש בתמונה טפל לעניין זה. מקור התמונה הוא מתמונה שהציגה התובעת בעצמה בדף הפייסבוק. אין ליחס לפרסום את המשמעות הסובייקטיבית אותה מייחסת לו התובעת. אין יסוד לטענת התובעת בכל הקשור להצגתה כביכול כבהמה והמשמעות שהיא מייחסת לה.

33. ניכר שהפרסום סאטירי המקיש מאותה השוואה בה נוקטים הטבעוניים והתובעת. עיקרו הוא הצגת ביקורת על הצהרותיה ועמדתה של התובעת בנושא של הזרעת פרות אשר התובעת מגדירה כ"אונס". כעולה מהלכת הרציקוביץ' חופש הביטוי מתחזק כאשר עסקינן בביטוי כגון סאטירה/פרודיה. כאשר מדובר בהבעת דעה מסוג זה הגבלת חופש הביטוי פוגעת בצורה קשה בקיומו של "שוק רעיונות" חופשי בצורך להגשמה עצמית ובלב ליבו של השיח הדמוקרטי. בשלב השני, מבחינה אובייקטיבית לא נראה כי הפרסום עולה בגדר לשון הרע מעצם היותו סאטירי, אך גם אם נלך לשיטתה של התובעת שהפרסום אכן מהווה לשון הרע בהתאם לסעיפים 1-2 לחוק, מתברר כי לנתבע עומדת הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15(4), שבעיקרה הגנה על פרסום המהווה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בקשר לעניין ציבורי, או על מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות. על כן אני קובע כי אין בפרסום הנ"ל לשון הרע.

34. הפרסום השלישי פורסם ביום 8.1.2015 וזהו תוכנו:

בפרסום נראית ילדה מחבקת עגל, והושתל בסמוך לפיו של העגל מלל היוצא מפיו: "עזבי אותי טבעוני משוגעת! לכי לחבק עצים!" התובעת טענה כי הנתבע עשה שימוש ציני ומחפיר בבתה הקטינה של התובעת על מנת לבזות את האחרונה ובכך לפגוע בה. הנתבע טען לעניין פרסום זה, כי דמותה של התובעת כלל לא מופיעה בפרסום, אלא בתה וכאשר נתבקשה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55311-03-16 יוז גלבוע נ' ויל ואח'

להצביע בחקירתה הנגדית היכן בתגובות לפרסום נראה שזיהו את בתה היא הצהירה כי אין כל זיהוי כזה והפנה לעדותה בפרוטוקול.

35. ניכר שהפרסום הינו סאטירי, כאשר נעשה שימוש בתמונה בה צולמה ילדה מחבקת עגל. התמונה אינה נוגעת לתובעת, אלא לבתה. אין חולק כי על גבי הפרסום לא צוינה זהותה של בתה, ובכך מודה התובעת בעדותה בעמוד 67-68, שורות 1-30 :

"ש. האם את יכולה להראות לי בפרסום היכן רשום שמדובר בבתך?

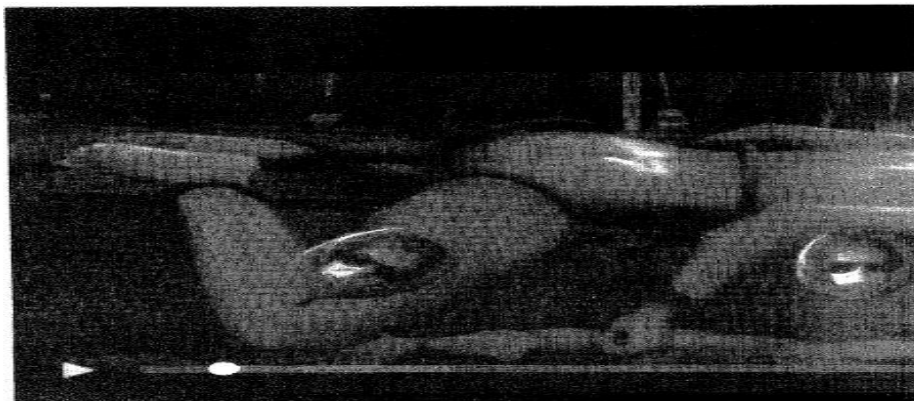
ת. התייחסו אלי.

ש. איפה כתוב שמדובר על בתה של טל גלבוע?

ת. בפרסום עצמו. לא כתוב דבר כזה."

מבחינה אובייקטיבית לא נראה כי הפרסום עולה בגדר לשון הרע מעצם היותו סאטירי. גם אם נלך לשיטתה של התובעת שהפרסום אכן מהווה לשון הרע בהתאם לסעיפים 1-2 לחוק, מתברר כי לנתבע עומדת הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15(4), שבעיקרה הגנה על פרסום המהווה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בקשר לעניין ציבורי, או על מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות. ראה לעניין זה ע"א (י-ם) 3209/09 חננאל רחמים מגד דיין נ' יאיר לפיד (פורסם בנבו): "בעניין זה הוזכרה העובדה שמדובר בביטויים סאטיריים שהועלו במסגרת טור דעה שכתב הנתבע, וכי ז'אנר הכתיבה בתחום זה דורש להימנע מפירוש מילולי של הביטויים, המהווים כלי ספרותי שתכליתו לחדד את המסר העולה מן המאמר, להבדיל מאמצעי להצגת תוכן עובדתי. לא כל שכן כאשר המאמר דן בפעולה של התובע, בכובעו כדמות ציבורית, במסגרת המגרש הציבורי ובסוגיה הנטושה במחלוקת ציבורית ואידיאולוגית חריפה. במצב כזה מוצדק לפרוס הגנה מיוחדת לחופש הביטוי במסגרת הדיון הציבורי, כך שאחריות בגין לשון הרע לא תוטל אלא במקרים חריגים בהם השימוש לרעה בחירות הביטוי חצה את סף הסיבולת". על כן אני קובע כי אין בפרסום הנ"ל לשון הרע.

36. הפרסום הרביעי פורסם ביום 30.12.2015 וזהו תוכנו :

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55311-03-16 יוז גלבוט נ' ויל ואח'

התובעת טענה כי הנתבע פרסם סרטון אנימציה "שהנתבע כינה אותו 'אשה על האש' בו נראית גופה של אישה ערומה כשהיא קשורה משופדת על שיפוד מסתובב מעל מדורה, והנתבע השתיל באותו סרטון את פניה של התובעת בחזה ובאיבר מינה של אותה אישה." (ראה סעיף 23 לכתב התביעה).

הנתבע טען כי התובעת לא מזוהה בפרסום מכיוון שמדובר על תמונה בה התובעת, בכוונה תחילה, כיסתה והסוותה את פניה כדי שלא יזהו אותה. הנתבע הפנה לעדותה של התובעת בעניין זה (עמוד 73 לפרוטוקול, שורות 11-3). עוד הוסיף הנתבע, כי כאשר התבקשה התובעת להצביע על אדם אחד המזוהה אותה בפרסום היא נמנעה מלהשיב והנתבע הפנה גם כאן לעדויותיה בעמוד 71, שורות 20-18 ולעמוד 72, שורות 6-4.

37. כאמור הפרסום הרלוונטי הוא: "זולת הנתבע". ניתן להניח שהתובעת והנתבע יודעים שמדובר בתמונה של הנתבעת אשר כיסתה והסוותה פניה אך האדם הסביר רואה תמונה של אשה כשהיא מכוסה ומוסווית. בהלכת הרציקוביץ' נקבע כי "בעת ניתוח פרסום יש לעמוד, כשלב ראשון, על מובנו של הביטוי; על המשמעות הטמונה בו. יש לשלוף מתוך הביטוי את פרשנותו הסבירה ולברר אם מדובר בביטוי הגורם להשפלת אדם פלוני בעיני האדם הסביר. כאשר מדובר בביטוי ציורי, סאטירי או פרודי, משימה זו מורכבת. מטבע הדברים, ביטויים אלה נעזרים בלשון ציורית, במוטיבים, בהגזמה ובעיוות המציאות... פירוש מילולי של הביטוי יוביל למסקנות מוטעות, כיוון שהוא מפשיט מן הביטוי את אופיו המטפורי... כאשר בית-המשפט נתקל בקושי פרשני, עליו להעדיף את הפרשנות שלפיה הביטוי איננו לשון הרע".

כאמור אדם סביר לא יכול לזהות שהתובעת היא אשר מצולמת בתמונה. אין לתובעת עילה על פי החוק בנוגע לפרסום זה וזאת מבלי לגרוע מהטענות שמדובר בפרסום סאטירי שאין בכוונתו להשפיל.

38. למותר לציין כי כלל הפרסומים סחפו תגובות, אך התובעת ציינה בסיכומיה: "אין התובעת עותרת לפיצוי בתביעתה בגין התגובות המשפילות והמבזות לפרסומים המשפילים נשוא התביעה, אך שוודאי יש בהם כדי להצביע בברור מה חושב אדם סביר על אותו פרסום..." (ראה סעיף 20, עמוד 4 לסיכומי התובעת). כמו כן וכפי שציטטתי לעיל את תקנון העמוד, אין התובעת יכולה לתבוע מכוחו את הנתבע בגין התגובות לפרסומים; וממילא היא אף לא פנתה בזמן אמת למנהלי העמוד בבקשה להסיר את אותם פרסומים המשפילים והמבזים אותה לכאורה. ראה לעניין זה עדותו של הנתבע בעמוד 35, שורות 4-3:

"ש. חצי שנה אחרי הגשת כתב התביעה, הדף מונח בפניך, לא בדקת?
ת. זה לא עניין אותי. מה אכפת לי מה התגובות. ואף אחד לא ביקש ממני להסיר אותם."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55311-03-16 יוז גלבוט נ' ויל ואח'

39. דינה של טענת התובעת באשר לפגיעה בפרטיותה מכוח חוק הגנת הפרטיות – דחייה, ואסביר. כפי שעמדתי על כך לעיל התובעת ידוענית, דמות ציבורית ועל כך היא מעידה בעצמה (ראה עדותה בעמוד 66, שורות 27-32; עמוד 68 שורות 2-9, 20-23; עמוד 73 שורות 12-15). התמונות פורסמו על ידה, ורק לאחר פרסומן, נעשה בהן השימוש מושא התביעה על ידי הנתבע (ראה עדותה של התובעת לעניין זה בעמוד 67, שורות 20-21; עמוד 68, שורות 6-7, 22-23; עמוד 73, שורות 12-15, 30). כפי שצוין לעיל, לנתבע עומדת הגנת תום הלב בהבעת דעה לפי סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע, וכפועל יוצא, עומדת לנתבע ההגנה המנויה בסעיף 18(ו) לחוק הגנת הפרטיות הקובעת: **"הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי פסקאות (4) עד (11) לסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965"**. על כן דוחה טענת התובעת.

סוף דבר

נוכח האמור לעיל, מורה על דחיית התובענה.

בנסיבות העניין, התובעת תשלם לנתבע באמצעות בא כוחו הוצאות בסך של 3,000 ₪.

כל צד יישא בשכר טרחת עורך דינו.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ט"ז אייר תשע"ט, 21 מאי 2019, בהעדר הצדדים.

נמרוד אשכול, שופט